

Příběhy z jižních Čech
TŘEBOŇSKO

**Jak vodníci
hledali domov**

Bára Stluková

bambóok

Ilustrace
Zdeňka Študlarová

Bára Stluková

Příběhy z jižních Čech TŘEBOŇSKO

Jak vodníci hledali domov

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 7071. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Jazyková úprava Gabriela Janů
Grafická úprava a sazba Šimon Jimel
První vydání, Praha 2018
Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2018
text © Bára Stluková, 2018
illustrations © Zdeňka Študlarová, 2018

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **tretně stíháno**.*

ISBN 978-80-271-2376-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-2375-9 (pdf)

ISBN 978-80-247-3064-6 (print)

OBSAH

Jak přišli do Ráje a potkali Peklo	5
Hrníčky jsou na dušičky	9
Kdo umí hledat prameny?	13
Návrat ztracené dcery	18
Jak v Třeboni chutná pivo	20
Jak se mele štěstí	26
Jak plují plaváči	33
Jak se kamarádí voda a oheň	38
Jak umějí vodníci slavit	41
Jak jeden našel a druhý hledá dál	45
Jak to bylo s Mikulášem	49
Jak nebezpečné může být zrcadlo	51
Jak se pluje proti proudu	54
Jak i Slávek konečně našel štěstí a domov	58
O vodnickém poslání	63

JAK PŘIŠLI DO RÁJE A POTKALI PEKLO

Zlatí panáci z pšeničných snopů mávají z polí sluníčku. Celý den jim pomáhalo vysoušet zrna na jejich vrcholu, ale teď už má pomalu po práci a chystá se zapadnout. Ještě posledními paprsky pohladí strniště i louky a lesy a půjde si odpočinout. Vždyť už šli všichni – děvečky i pacholci po dlouhém dni zasedli ke společné večeři, kravičky a koně jsou zpátky ve stáji, všichni příjemně unaveni.

Ovšem tři mládenci, kteří se objevili v záhybu cesty, vypadají unaveni nepříjemně. Vlastně vypadají docela zničeně, jsou celí vyprahlí a sotva se plouží.

„Už cítím vodu, rychle!“ vykřikne najednou ten prostřední a několika skoky je v potoce. Hurá! Konečně trochu osvěžení! Jeho společníci se nedají pobízet a už se všichni cákají a dovádějí.

Není divu. Jsou na cestě už tři dny a ani nezapršelo. Naštěstí je krajina bohatá na rybníky a ty naši návštěvníci opravdu potřebují. Není náhoda, že jsou všichni v zelených fráčcích a každý má svou tornu plnou malovaných hrníčků, vždyť jsou to nefalšovaní vodníci! Tři bratři až od Blatné. Svůj kraj milují a mysleli si, že ho nikdy neopustí, ale osud tomu chtěl jinak. Zlatý věk rybníkářství už je pryč a nový pán se rozhodl některé své rybníky vysušit a změnit v pole. A bohužel za oběť padl i rybník, kde hospodařila naše mladá trojice. Nebylo nazbyt, museli se vydat do světa najít si nové hospodářství.

„Lahodná,“ ochutná vodu z potoka nejstarší Ruda. V chutích se vyzná, i když, popravdě řečeno, ještě trochu víc než vodu má rád pivo. „Ale nejde mi na rozum, že tu v potoce nejsou kameny a voda teče tak nějak klidně...“

„Protože to není potok, ale kanál,“ opraví ho prostřední bratr. Vojta ví všechno. O potocích a strouhách a rybách a všech vodních breberkách, ale hlavně o rybnících. Vždycky ho trochu mrzelo, že největší rybníkář Jakub Krčín vybudoval u Blatné trochu menší rybníky než u Třeboně. A tak mu možná přišla změna na jejich rybníce trochu vhod. Chtěl dokázat něco velikého, starat se obrovský rybník, kde bude moci opravovat a čistit a udržovat spoustu přepustí a silnou hráz a... prostě už mu byl rodný rybník trochu malý. Vydat se za novým dobrodružstvím na Třeboňsko byl vlastně jeho nápad. Vždyť Třeboňsko je pro vodníky ráj!

„Je to Zlatá stoka, to znamená, že už jsme blízko Kaňova a taky největšího Krčínova díla – Rožmberka!“ předvede Vojta své znalosti.

„Ale je tu krásně!“ zasní se nejmladší Slávek a pozoruje poslední odlesky slunečního svitu na krůpějích vody na svých dlaních.

„Už to nemáme daleko, když se vydáme podél stoky ještě kousek dál, za chvíli jsme na Kaňově. Tam určitě bude nějaký vodník, který nám ukáže své království a možná i ten ohromný Rožmberk,“ pokračuje Vojta. Ještě se mu moc odpočívát nechce.

Vždyť celý život sní o velkých rybnících, a když je teď má na dosah... to by snad ani neusnul! A jeho bratrům to nevadí, taky už se těší. Večer je vlahý, první hvězdy vycházejí a zrcadlí se v hladině Zlaté stoky. Bude to krásná procházka.

Skutečně to netrvalo dlouho, měsíček stihl rozsvítit jen pár dalších hvězdiček a naši vodniční bratři dorazili na cestu mezi dvěma krásnými rybníky – Kaňovem a Rožmberkem. Jako první uviděli Kaňov. Stříbrná hladina vypadala v měsíčním svitu jako zrcadlo, ale náhle se na zrcadle začaly dělat šmouhy. Chlapci obrátili zrak k nebi, ale nahoře bylo všechno v pořádku. Podívali se pozorněji na hladinu a ano, tam se to dělo. Zdálo se jim, že z rybníka vystupují bílé obláčky a blíží se k našim hrdinům. Ti stáli jako zaražení, ještě nikdy nic takového neviděli.

Ale zaražení se brzy proměnilo v okouzlení, to když začali v obláčcích rozeznávat ladné postavy tančících víl. Vily tančily, jako by slyšely krásnou hudbu, a přibližovaly se k cestě tak blízko, že si na ně vodníci mohli téměř sáhnout. Rudovi se rozzářily oči, ani nedoufal, že by se dnes ještě pobavil. Odhodil do křoví svou tornu s hrníčky a chystal se s vílami do kola. Slávek jen zíral na tu krásu a toužil se v náručí krásných tanečnic rozplynout. Jen Vojtovi se něco nelíbilo, jako by cítil zvláštní zápach, něco jako spáleninu... nebo... síru!

„Kšá! Kšá!“ vyrazil proti vílám s vrbovým prutem. Ty se jen skřehotavě rozesmály a jedna po druhé se proměnily na... čerty! A ti se s příšerným řevem a chechotem rozlétli do okolí.

„Do štíčího vocasu,“ ulevil si Ruda a sáhl do křoví pro odloženou tornu, „co to bylo?“

Ale to už se v dáli na cestě ozvalo praskání a hrčení a dusání a k trojici se zběsilou rychlostí přibližoval černý kočár se zvláštním spřežením. Žádní koně ani voli, to šest černých kocourů, velkých jako telata, táhlo kočár tak rychle, že vypadal, jako když letí, a pokaždé, když se dotkl cesty, odrazil se a vyskočil do výšky. Zdálo se nemožné, že by se někdo mohl udržet na kozlíku, ale bylo tomu tak – muž v černé peleríně s vysokým kloboukem

neohroženě práskal bičem a v druhé ruce držel otěže. Teď už mu chlapci viděli i do tváře a... jak je míjel, z očí mu vyšlehly plameny! Bratři jako jeden vykřikli, zavrávali a žbluňk – jeden za druhým spadli do temných vod rybníka Kaňov.

Tak lekli se, to ano, ale co si budeme povídat, žblunknutí do vody ještě žádnému vodníkovi neublížilo. Vlastně byli rádi, že jsou konečně pod vodou, v klidném a bezpečném prostředí, protože to, co se dělo na povrchu, se jim moc nelíbilo. Jen měli starost, jestli svým pádem někoho neprobudili. A samozřejmě probudili.

„Vítám vás, cizinci,“ ozvalo se jim za zády skřehotavě. Malý stařík s holí se blížil s námahou, ale v jeho tváři nebyla ani známka roztrpčení z příchodu návštěvy. Naopak to vypadalo, že má z mladých hostů radost. Pozval je do své světničky pod hrází, ale hned se omlouval: „Hoši, už je moc pozdě, pojďme spát a ráno si všechno povíme, ano?“

A poutníci rádi přijali pohostinnost a během chvílky usnuli, jako když je do vody hodí.

HRNÍČKY JSOU NA DUŠIČKY

Vodník Kuňka nemohl dospat. Vždyť má hosty! Tak dlouho už ho nikdo nenavštívil, všichni cizinci chtějí vždycky vidět hlavně vedlejší Rožmberk. Samozřejmě, Rožmberk je největší, ale jeho Kaňov je starší, a kdyby starý Krčín neviděl tu skvělou práci Štěpánka Netolického, který se na Kaňově a Zlaté stoce tolik nadřel, nikdy by Rožmberk postavit nedokázal.

Ale tihle cizinci přišli k němu, podívat se na Kaňov, a tak má teď stařík plné ruce práce. Opatrně našlapuje, aby své mladé hosty nezbudil, a leští svou sbírku dušiček. Jak se těší, až jim o ní bude vyprávět – vždyť takovou sbírku nemá ani ten packal na Rožmberku! Vůbec nechápe, že na tak velkém rybníku může spravcovat tak neschopný vodník. Už je tam víc než sto dvacet let a kolik má dušiček? Tři? Pět? To Kuňka je jiný kabrňák! Zálibně přejede pohledem své tři police v kredenci plné krásných malovaných bucláčků s víčkem. Je to prostě nádhera! A je za tím vidět i kus poctivé práce.

Z rohu se ozvalo zazívání. Tak už se budí, rychle na stůl připravit puškvorcovou pomazánku k snídani a můžou si konečně popovídat.

„Dobré ráno, chlapi, jakpak jste se vyspali?“ zaskřehotá Kuňka svým typickým žabím hlasem. Vlastně žabu připomíná celou postavou, proto dostal žabí jméno. Hlavička s vypouklýma očima a širokými ústy, zavalité tělíčko a prsty spojené blánou. Připomíná spíše žabu převlečenou za vodníka.

„Moc děkujeme za pohostinnost,“ odpověděli zdvořile chlapi, hned se představili a u snídani vyprávěli Kuňkovi o svém putování.

„A pak jsme dorazili sem na hráz a děly se neuvěřitelné věci,“ zakončuje vyprávění Ruda.

„Já vím, já vím,“ zarazil ho Kuňka. „Vypadá to strašidelně, ale když víte, jak se k přízrakům chovat, tak vám neublíží. Slyšeli jste už o Jakobovi Krčínovi?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Vojta, „veliký stavitel a hospodář, učiněný génius.“

„No, to asi jo,“ brblal pod vousy Kuňka, „ale říká se, že když stavěl rybník Rožmberk, který je hned tady přes cestu, tak se spolčil s ďáblem. A od té doby tady čerti mají svoje rejdy. Přeměňují se na vodní víly a lákají pocestné k tanci a do záhuby. A Krčín nemá na věčnosti klid, jezdí okolo rybníka s kocouřím šestispřežím, ale ti kocouři, to jsou taky proměnění čerti,“ dodává tajemně.

„Tomu nevěřím!“ vykřikl Vojta. „Jakub Krčín byl vzdělaný, velký muž. Ten by se nikdy s čerty nepaktoval.“

„Vždyť jsme ho viděli na vlastní oči!“ opáčil Slávek.

„Viděli, viděli... nějaká mámení jsme viděli...“ brání velikána Vojta, „já vím, jak to je! To byli čerti našťvaní, že s nimi Krčín nechtěl podepsat smlouvu, a teď se za něj vydávají, aby ho pomlouvali i po smrti.“

„Hm, chytrý chlapec,“ pomyslel si Kuňka. Je rád, že se tu objevili a chtějí se tu usadit. Pošle je k Dunajovicům, tam jsou některé rybníčky volné. Bude hezké mít takové sousedy.

Vtom se zpod stolu ozvalo slabé zařinčení, to Ruda zavadil nohou o svou odloženou tornu s hrníčky.

„Pozor, chlapče,“ napomenul ho Kuňka, „ať ti neutečou dušičky.“

Mladíci se rozesmáli. „Tam přece žádný dušičky nejsou, to jsou prázdné hrníčky!“

Kuňka se zachmuřil. Že jsou neschopní a nemají ještě dušičky, to by jim i odpustil, však jsou ještě mladí, ale že se tomu ještě smějí? To nedovede pochopit. Rozhodl se, že je čas ukázat hostům svou sbírku a trochu je k vlastní práci navnadit.

„Podívejte,“ ukázal na svou kredenc, „kolik myslíte, že je tam prázdných hrnečků? Ani jeden!“ dmul se malý stařík pýchou.

Pro chlapce to bylo trochu nepříjemné téma. Znali totiž samozřejmě hodně vodníků, kteří rádi a pilně topili lidi a často se nespokojili jen s občasným plavcem, ale sami vázali pestré pentličky na vrbičky u rybníka, aby nalákali mladá děvčata a děti blíž k vodě. A taky odmalička dostávali k narozeninám a z poutí malované hrníčky, aby měli do čeho dušičky sbírat, jenže do toho se jim nikdy nechtělo. Často pozorovali děti, jak dovádějí a cákají se v parném létě v osvěžující vodě, a měli z toho radost. Nechtěli těm dětem ubližovat, natož mladým dívkám... Vždyť živé jsou tak krásné, to vám Ruda potvrdí.

„Víte,“ začne opatrně Slávek, „pro nás topení není. My se chceme věnovat pořádné práci, péči o rybník a ryby a vodní ptáky a žabince a rákosí. Chceme čistit trubky a splavy a pozorovat rybáře a tančící rusalky a veselé děti. Hrnečky máme, abychom je mohli prodat, kdyby nám došly peníze. A teď jsme o rybník přišli a hledáme nějaký nový domov. Nevíte o nějakém volném rybníku tady v okolí?“

„No,“ zamrskal vousy Kuňka. To si tedy nepomyslel, že je dnešní mládež tak zkažená. A on je chtěl za sousedy! To by to pěkně dopadlo, kdyby sem zatáhli takovéhle novoty! Nakonec by se sem chodily ráchat děti z vesnic a poskakovaly by ve vodě a křičely a pošťuchovaly se a ryby by neměly kouska klidu. Tomu musí zabránit!

„No,“ pokračuje po chvíli, „tady u nás nic volného není, ale zkuste to za Třeboní. Podél Zlatý stoky se dostanete za chvíli do Třeboně a pak se vydejte dál na jih k Rakousku, tam možná něco najdete. A asi byste už měli vyrazit, slunce už je vysoko,“ zakončil rozmrzele. Asi mu bude líp bez hostů než poslouchat takovéhle moderní řečičky. A taky by měl jít pověsit na hráz nějakou pentličku, dneska je v Třeboni trh a po hrázi půjde spousta mladých děvčat a dětí...

„Jó, třeboňský trh...“ pomyslel si Kuňka a smutně se díval za odcházející návštěvou, „tam jsem přišel o své štěstí.“

KDO UMÍ HLEDAT PRAMENY?

Cesta Zlatou stokou do Třeboně byla pohodlná. Bratři se proměnili v úhoře a za pár minut dorazili k městským hradbám. Pak ale pokračovali po souši, a i když to na náměstí není daleko, v poledním žáru pěkně vyprahli.

Dlouhé náměstí bylo plné lidí a stánků, trhy jsou tu proslulé, ale tři vodníci před sebou neviděli nic jiného než kašnu uprostřed. Prodírali se návštěvníky a trhovci, jen aby už byli co nejbliže vody. Svižně se vyhoupli na okraj kašny a s úlevou si namočili schnoucí šosy. Teď se teprve okolo sebe mohli klidně rozhlédnout.

Třeboň je ještě krásnější, než čekali. Každý dům na náměstí má jinou barvu a jiné zdobení, jiná okna a jiné štíty, pořád je na co se dívat. Radniční věž do všech stran ukazuje na ciferníku, kolik je hodin, z jejího ochozu se po okolí rozhlízejí návštěvníci, prostě velký svět. A celé náměstí je plné stánků a trhovců a řemeslníků a svátečně oblečených zákazníků.

Až teď si kluci uvědomili, že je na těch lidech kolem něco zvláštního. Zvláštní bylo, jak se na tři vodníky na kašně všichni dívali. Kdyby totiž v kterémkoli městě na světě vyskočili na kašnu tři vodníci a namočili si šosy, okamžitě by se našel někdo, kdo by na ně křičel nebo plivnul nebo hodil kamenem nebo s křikem utekl. V Třeboni ale ne... Lidé chodí klidně kolem a usmívají se. Tady nikomu nezáleží na tom, jestli jste člověk, nebo vodník, každý se jen ptá, jestli jste dobrý, nebo špatný. A na vodnických bratřech je na první pohled vidět, že jsou to dobráci.

Rudovi se při pohledu na okolní mumraj rozzářily oči. Určitě se narodil pro město, vždyť se tady cítí jako ryba ve vodě. Takových lákadel na dosah – lososové karbanátky, kapří škvarky, pestré pentličky z atlasu i aksamitu, klobouky, botičky, nádobí ze dřeva, keramiky i proutí a do toho hudba a na horní straně náměstí u vchodu do zámeckého parku dokonce divadlo! Zatímco

Vojta zkoumal systém trubek v kašně a Slávek se opájel tou barevnou nádherou okolo, rozprostřel Ruda kapesník a vystavil na něj své nejkrásnější hrníčky.

„Jejda, panáčku,“ zasmála se na Rudu selka z Dunajovic, „doufám, že v tom není dušička.“ A prohlížela si hrnek s červenými kvítky.

„Kdepak, tohle jsou poctivý hrníčky, nikdy nepoužitý, památeční,“ vemlouval se Ruda, aby prodal. A začalo ho to bavit a za chvíli už vykřikoval: „Kupujte hrníčky na svoje čajičky!“ a „Schovej si, človíčku, štěstí pod pokličku!“ Než si Vojta stačil proměřit průměr odtoku a Slávek se dosyta pokochat okolní krásou, měl Ruda prodáno.

„Tak, kluci, jde se nakupovat, dneska si to pořádně užijeme. Nakonec zajdeme i do pivovaru, na to se těším nejvíc,“ ponoukl Ruda bratry a vyrazili.

Nejprve si chtěli koupit nějakou dobrotu a pentličky za kloboučky a také se zastavili u stánku ševce. Vždyť mají za sebou tak dlouhou cestu a možná ještě delší před sebou a na nohou desetkrát sešivané škrpály!

„Taky jste se přijeli podívat na tu slávu?“ prohodil švec Matěj, když jim bral míru.

„Říkali nám na Kaňově, že je tu dnes trh, ale přišli bychom tak jako tak, hledáme nový domov...“, odpověděl Vojta.

„Jo, holenku, trhy jsou tu skoro furt, ale dnes se děje něco opravdu mimořádného. Pan kníže nechal na nádvoří zámku postavit novou kašnu, dnes bude odhalena a bude tam muzika a průvod, celá slavnost tam bude, a to tři dny!“ vysvětluje Matěj. „Tak si to můžete pořádně užít, protože já ty boty budu mít až pozítří.“

Zprávy o nové kašně vodníky zaujaly. Aby ne – všechno, co se týká vody, je přece zajímavá. A tak se vydali na tu velkou slávu podívat.

Ani se nemuseli ptát na cestu, na zámecké nádvoří se hrnuly celé zástupy zvědavců a chlapci dorazili právě v nejlepším.

+

Pan kníže stál uprostřed nádvoří vedle obří plachty a promluvil k přítomným: „A tato kašna ať navěky připomíná udatnost našeho velkého předka, Adolfa Schwarzenberga, který v boji proti Turkům získal do našeho erbu havrana klovajícího do turecké hlavy! Nechť voda tryská!“

S těmito slovy zatáhl za plachtu a všichni zůstali v údivu zírat na překrásnou kašnu, která se vedle něho objevila. Ne jedna, ale hned tři turecké hlavy zdobí její vrchol a obrovský havran do jedné z nich klove. V kašně zahučelo, zaskučelo, zarachotilo, ale... voda nikde.

„Ááách!“ vydechl dav a čekal. Také pan kníže čekal, ale nic se nedělo.

„Nedělejte si starosti, pane kníže,“ nahrnuli se ke kašně naši tři přátelé, „zjistíme, o co jde.“ A než bys řekl švec, vodníci se proměnili v rybky a skočili do kašny. Protáhli se trubkami do podzemí a jali se hledat přívod vody. Nehledali dlouho – dole přímo pod kašnou byla malá loužička a v ní seděla roztomilá malá žabka.

„Co tu děláš?“ zeptal se Slávek.

„Jááá... hllíí... dáám svůj pramen,“ zakuňkala žabka ztěžka. Bylo vidět, že už dlouho nemluvila.

„Copak je ten pramen tvůj?“ podivil se Ruda.

„Jááá... jsem si ho našla,“ odpověděla potichu.

„To se mi nějak nezdá,“ podivil se Vojta, „copak žáby umí hledat prameny?“

„Neumí, jistě že neumí,“ pomyslel si Ruda. „A jestli si ho našla, tak to není žába. Co když je to zakletá princezna? Hezká je na to dost. Jestli je to princezna, tak je třeba ji vysvobodit.“

Ruda byl muž činu – dlouho neotálel, k žabičce se přitočil a vlípl jí hubičku na čumáček.

„Jéé...“ vydechli oba bratři. V okamžiku před nimi stála krásná dívka. Dlouhé zelené vlasy jí splývaly kolem štíhlého pasu a vypouklé oči zdobily roztomilý obličejíček. Nebyla to princezna, ale krásná vodnice a někoho jim připomínala.

„Kdo jsi?“ zeptal se okouzlený Ruda. „A kdo tě zaklel?“

„Nikdo mě nezaklel, sama jsem se proměnila... Když jsem tady dole a sedím na prameni, je lepší být žába...“

„A to tě baví? Být sama někde pod zemí a kuňkat?“

„Když... já nevěděla, co mám dělat. Když jsem byla ještě malá, byla jsem s tatínkem v Třeboni na trhu a tam bylo tolik krásných věcí, já jsem chtěla všechno vidět a nějak jsem přitom zapoměla poslouchat tatínka a ztratila jsem se. A pak jsem chodila po městě a plakala a zašla jsem do rybníků a ptala se na tatínka, ale nikdo nevěděl, kudy mám jít domů. Pak přišla velká bouřka a já se bála, tak jsem se schovala pod zem a našla tenhle pramínek. Má moc dobrou vodu, a to mě uklidnilo, našla jsem tu nový domov. A nahoru už jsem se bála.“

„Tak tatínek,“ zamyslel se Ruda. Teď si teprve uvědomil, koho mu vodnice připomíná. „Není tvůj tatínek Kuňka z Kaňova?“

„Jémináčku,“ zaradovala se vodnice, „vy znáte mého tatínka? To je on! A já jsem Kuňkalka.“

„Tak to už se, Kuňkalko, ničeho neboj. Nech pramínek lidem a pojd' nahoru na svět, je tam krásně.“ A všichni čtyři se proměnili v rybky a nechali se pramenem vystříknout zpátky na nádvoří. To bylo radosti a jáсотu, když se proměnili zpátky ve vodníky, a sám pan kníže jim děkoval.

„Chlapci zlatí, já vůbec nevím, jak vám mám poděkovat. Víte co? Zítra je veliká slavnost v našem pivovaru – přijďte a slavte, pijte a hodujte celý den dosyta. Budete mými hlavními hosty.“

Rudovi se rozzářily oči. „Děkujeme, pane kníže, to si určitě nenecháme ujít. O třeboňském pivovaru jsme slyšeli až v Blatné. Teď si ale potřebujeme ještě něco zařídit.“

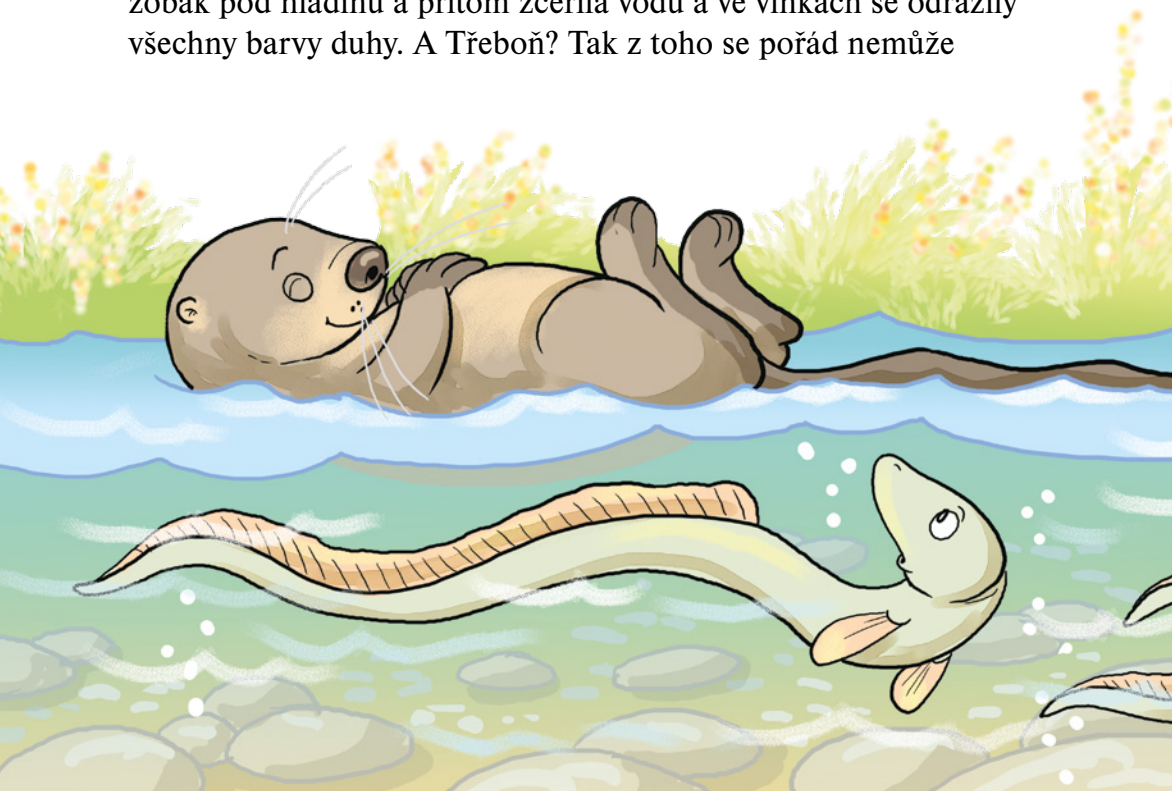
A celá čtveřice se vydala známou cestou Zlatou stokou zpátky na Kaňov.

NÁVRAT ZTRACENÉ DCERY

Starý vodník stál jako zařezaný, když se k němu blížila ztracená dcera, o tolik starší a větší, než si pamatoval. Po tvářích mu kanuly slzy a nevěděl, co má říct. Ani Kuňkalka nevěděla, co říct, a tak tam stáli, plakali a nakonec se objali a plakali dál.

Radost neměli jen Kuňka s Kuňkalkou, ale samozřejmě i naši tři bratři. A rádi přijali už druhou noc po sobě pohostinství na Kaňově. Připadalo jim neskutečné, co všechno od včerejšího setkání s čerty nahoře na hrázi zažili.

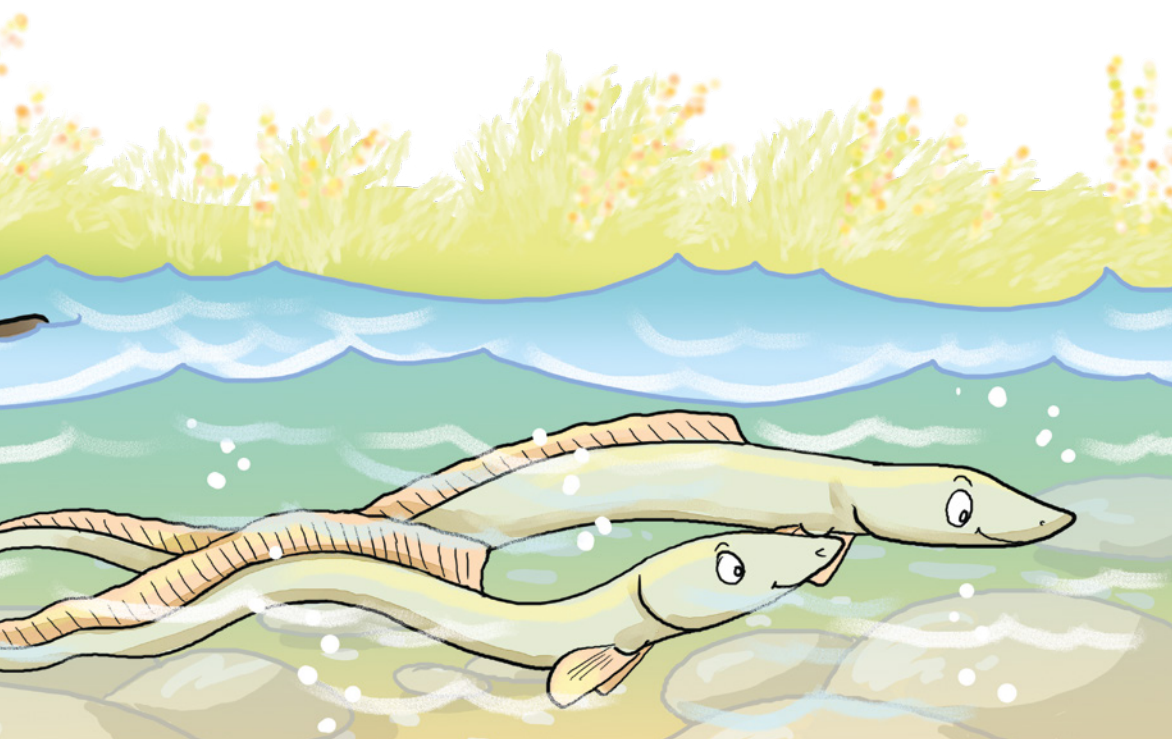
Pro nejmladšího Slávka je cesta na Třeboňsko zatím jako sen. Moc nemluví, protože je stále plný dojmů. Před očima mu přechází jeden obraz krásnější než druhý. Tak třeba dopoledne, když v podobě úhořů pluli Zlatou stokou do Třeboně, se pod travnatým břehem koupala vydra. Lehla si na záda na hladinu, ručičky sepjala na bříšku a odpočívala... a pak málem narazil do vysokých štíhlých nohou volavky. Lekla se a ponořila svůj dlouhý zobák pod hladinu a přitom zčeřila vodu a ve vlnkách se odrazily všechny barvy duhy. A Třeboň? Tak z toho se pořád nemůže

vzpamatovat. Jeden dům krásnější než druhý, zámek, parky, kostely, dláždění, trhovci, pan kníže... hlavou se mu před usnutím motají tisíce obrazů.

I Vojta usíná s hlavou plnou dojmů. Jak je tu všechno moderní a dokonale vybudované! Třeba Zlatá stoka, říčka vybudovaná lidmi, aby měly rybníky dost vody a taky aby mohla snadno odtékat. Je to tak obdivuhodné, a to je tu už víc než dvě stě let. A ty třeboňské kašny – každá součást tak důmyslně a přesně zapadá a dokonale slouží. Už aby bylo ráno a mohl s bratry pokračovat v poznávání zdejších technických zázraků!

Také nejstarší Ruda myslí na dnešní zážitky a na další pokračování cesty se moc netěší. Všechny obrazy v jeho hlavě splývají v jeden – obraz krásné zelenovlásky, kterou polibkem probudil z žabí podoby. Zařívě, i když trochu vypouklé oči Kuňkalky, které jako by znal odjakživa. Jak je to zvláštní... už když ji viděl jako žabku, připadala mu blízká. Když je nablízku, cítí se jako doma. To je ono – domov není rybník nebo jeskyňka. Místo se může měnit, ale doma se bude cítit jen s Kuňkalkou. Hned ráno požádá Kuňku o její ruku, rozhodl se. Tak a teď už může v klidu usnout.

JAK V TŘEBONI CHUTNÁ PIVO

Tak veselé ráno nezažil vodník Kuňka už dávno. Probudil ho šramot v kuchyňce – to se Kuňkalka otáčela nad přípravou snídaně a tři mladí vodníci jí pomáhali. No, pomáhali, hlavně ji bavili historkami. Vždyť připravit vodnickou snídani není nic složitějšího, kaši ze sladkovodních řas s puškvorcovým sirupem zvládala už jako malá vodnička. A přesto byste si mohli myslet, že moc šikovná není, že jí jde všechno nějak pomalu.

Od rána totiž myslí na to, že po snídani se s nimi kluci rozloučí a budou chvátat zpátky na Třeboň. Přinesli jí takové štěstí, dovedli ji domů a najednou zmizí, jako by tu nikdy nebyli. Hlavně ten nejstarší, Ruda. Je tak vtipný a veselý, a přitom má pro ni tolik pochopení, přesně ví, jak se po letech na prameni cítí. Nikdy ještě nepotkala nikoho tak milého, a teď má zmizet?

Ruda myslel na totéž. Když viděl vstávat starého Kuňku, hrklo v něm: „Musím si říct o Kuňkalku.“ Ale zároveň se trochu bál. Nechá to po snídani, po jídle je každý takový spokojený.

A Kuňka spokojený byl. A náramně! Sedí u snídaně s vlastní dcerou a milými vodničky, a tak se směje na celé kolo a vypráví vtipy o hloupých línkách a lenivých sumcích.

Vypadá to, že nastala ta pravá chvílka pro Rudu. Mrknul na Kuňkalku, vstal, obřadně se uklonil a pronesl: „Milý vodníku Kuňko, od okamžiku, kdy jsem poznal vaši dceru, změnil se mi svět a já nemůžu jinak než vás požádat – dáte mi ji za ženu?“

Rozesmátému Kuňkovi na chvíli ztuhly rysy. Jak je to možné? Co se to děje? Má dceru jen pár hodin a už mu ji chtějí zase vzít? To pomyšlení ho rozčílilo.

„Cože??“ vykřikl, ale hned si uvědomil, že to byl právě Ruda, kdo Kuňkalku vysvobodil, a tak trochu zmírnil.

„Chápej, já přece nemůžu takhle... co by s tebou dělala? Šla krajem a hledala místo, kde má složit hlavu? Vždyť nic nemáš!